

Sygn. akt I C 1260/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kutnie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SR Paweł Wrzesiński

Protokolant – st. sekr. sąd. Irena Anyszewska

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2018 r. w Kutnie

na rozprawie

sprawy z powództwa Syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) w upadłości z siedzibą w W.

przeciwko J. K., G. K. i E. Z.

o zapłatę 33.887,86 złotych

1. zasądza od pozwanych J. K., G. K. i E. Z. solidarnie na rzecz Syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) w upadłości z siedzibą w W. kwotę 33.887,86 (trzydzieści trzy tysiące osiemset osiemdziesiąt siedem 86/100) złotych z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednak w wysokości nieprzekraczającej wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, od dnia 20 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że pozwani mają prawo powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczoną odpowiedzialność wynikającą z nabycia spadku po K. K. z dobrodziejstwem inwentarza,
2. zasądza od pozwanych J. K., G. K. i E. Z. solidarnie na rzecz Syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) w upadłości z siedzibą w W. kwotę 6.516,24 (sześć tysięcy pięćset szesnaście 24/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.800,00 (cztery tysiące osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. ustala, że odpowiedzialność J. K., G. K. i E. Z. do zapłaty należności wskazanych w punkcie 1. wyroku oraz do zapłaty kosztów procesu w zakresie kwoty 4.040,75 złotych jest solidarna z odpowiedzialnością M. K. ustaloną w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Kutnie w dniu 29 sierpnia 2017 r. w sprawie I Nc 1667/17 zmienionym postanowieniem wydanym przez Sąd Rejonowy w Kutnie w dniu 5 marca 2018 r. w sprawie I C 1260/17.

Sygn. akt I C 1260/17

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 20 stycznia 2016 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc-e (...) powódka Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa (...) z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanych M. K., J. K. i K. K. solidarnie na rzecz powoda kwoty 33.887,86 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także opłaty manipulacyjnej uiszczonej przy wnoszeniu opłaty. Powódka wskazała, że wysokość umownych odsetek karnych została określona na poziomie czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. W uzasadnieniu powódka wskazała, że podstawą żądania pozwu jest roszczenie wynikające z

umowy pożyczki nr (...) zawartej pomiędzy K. K. a Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową (...) z siedzibą w W.. Poręczycielem umowy pożyczki byli J. K. i M. K.. Opóźnienia w spłacie zadłużenia spowodowały konieczność podjęcia czynności windykacyjnych. Zgodnie z Regulaminem (...) opłaty związane z obsługą kredytu lub pożyczki oraz opłaty windykacyjne obciążają dłużników. Raty pożyczki nie były regulowane w ustalonych umową terminach, stąd (...) wypowiedziała umowę, co skutkowało natychmiastową wymagalnością roszczenia. Pomimo wezwania do dobrowolnego uregulowania zadłużenia zobowiązanie nie zostało spełnione. Powódka wskazała, że w sprawie występuje solidarność bierna. Wysokość dochodzonego roszczenia obejmowała: kapitał pożyczki 33.671,45 zł, odsetki karne 83,03 zł i odsetki karne do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu 133,38 zł.

/wydruk z akt e-sądu: pozew – k. 2-4/

Postanowieniem z dnia 1 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Kutnie.

/wydruk z akt e-sądu: postanowienie o przekazaniu sprawy – k. 5/

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i restrukturyzacyjnych postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2016 r. ogłosił upadłość Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) z siedzibą w W.. W konsekwencji postanowieniem z dnia 2 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w Kutnie na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie i podjął postępowanie w sprawie z udziałem Syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) w upadłości z siedzibą w W..

/postanowienie w przedmiocie zawieszenia i podjęcia postępowania – k. 17-17v/

Syndyk masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) w upadłości w W. uzupełnił braki pozwu przekazanego z elektronicznego postępowania upominawczego, podtrzymał żądanie pozwu oraz okoliczności faktyczne przywołane w uzasadnieniu pozwu. Powód wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwoty 33.887,86 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

/pismo procesowe powoda z dnia 27 lutego 2017 r. – k. 19-22/

W toku postępowania w dniu 27 lutego 2016 r. zmarła pozwana K. K.. Z uwagi na śmierć pozwanej postępowanie zostało zawieszona na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c, a następnie podjęte z udziałem jej następców prawnych tj. J. K., E. Z. i G. K..

/odpis aktu zgonu – k. 194, postanowienie w przedmiocie zawieszenia postępowania – k. 196, zarejestrowany akt poświadczenia dziedziczenia – k. 202-203, postanowienie o podjęciu postępowania – k. 204/

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w przedmiotowej sprawie w dniu 29 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Kutnie w osobie Referendarza Sądowego nakazał pozwanym M. K., J. K., E. Z. i G. K., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty zapłacili solidarnie powodowi Syndykowi masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) w upadłości w W. kwotę 33.887,86 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 2.823,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 219/

Na skutek skargi powoda Syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) w upadłości w W. na orzeczenie referendarza sądowego – postanowienie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym, postanowieniem wydanym w dniu 5 marca 2018 r. Sąd zmienił zaskarżone

orzeczenie w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego dnia 29 sierpnia 2017 r. w sprawie I Nc 1667/17 w stosunku do pozwanej M. K. w ten sposób, że w punkcie 1. nakazu zapłaty w miejsce kwoty 2.823,75 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwoty 2.400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zasądził kwotę 4.040,75 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, ponadto zasądził od M. K. na rzecz powoda Syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) w upadłości w W. kwotę 150,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania ze skargi na orzeczenie referendarza sądowego, w tym kwotę 120,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/skarga powoda na orzeczenie referendarza sądowego – k. 244-246, postanowienie z dnia 5 marca 2018 r. – k. 279-280/

Pozwani J. K., E. Z. i G. K. w ustawowym terminie wnieśli sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, wskutek czego w stosunku do tych pozwanych nakaz zapłaty utracił moc, a postępowanie ze skargi powoda na orzeczenie referendarza sądowego – postanowienie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym w stosunku do tych pozwanych podlegało umorzeniu. Pozwani J. K., E. Z. i G. K. wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W sprzeciwie pozwani podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia, ponadto pozwani zakwestionowali fakt udzielenia pozwanej K. K. pożyczki w tak wysokiej kwocie. Pozwani wnieśli o zobowiązanie pełnomocnika powoda do złożenia oryginałów dokumentów potwierdzających udzielenie pożyczki. Pozwani nie kwestionowali wyliczenia wysokości zadłużenia.

/sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 256-257, postanowienie z dnia 5 grudnia 2017 r. – k. 264-265, protokół rozprawy z dnia 22 maja 2018 r. – k. 290-291/

Powód podtrzymał w całości wniesione powództwo, wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych J. K., E. Z. i G. K. na rzecz powoda kwoty 33.887,86 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie solidarnie od pozwanych J. K., E. Z. i G. K. na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód wskazał, że złożył do akt sprawy dokumenty dotyczące umowy pożyczki w dopuszczalnej przez prawo formie, w odpisach sporządzonych zgodnie z regulacją art. 129 § 2 k.p.c. Na dokumentach tych znajdują się podpisy zarówno pożyczkobiorcy, jak i poręczycieli, co pozwala przyjąć, że umowa pożyczki została w sposób świadomy zawarta, a co za tym idzie, jej warunki były znane i akceptowane przez ubiegającego się o pożyczkę. Powód podniósł, że ocena zdolności kredytowej K. K. w chwili ubiegania się o pożyczkę nie ma żadnego znaczenia dla zasadności powództwa wniesionego w niniejszej sprawie. Odnosząc się do zarzutu przedawnienia, powód wskazał, że przedawnienie roszczenia następuje w sytuacji, gdy całość roszczenia stała się wymagalna. W niniejszej sprawie wymagalność całego roszczenia nastąpiła w dniu 8 stycznia 2016 r., zatem okres przedawnienia należałoby liczyć od tego dnia, z tym że powód w dniu 20 stycznia 2016 r. złożył pozew, co przerwało bieg przedawnienia. Pozwani J. K., E. Z. i G. K. jako następcy prawni zmarłej K. K. ponoszą solidarną odpowiedzialność za zaciągnięte przez K. K. zobowiązania.

/pismo procesowe powoda z dnia 11 grudnia 2017 r. – k. 267-270, protokół rozprawy z dnia 22 maja 2018 r. – k. 290-290v/

Na rozprawie w dniu 22 maja 2018 r. pozwani J. K., E. Z. i G. K. wnieśli o oddalenie powództwa, podtrzymali zarzut przedawnienia, zakwestionowali wiarygodność umowy kredytowej złożonej przez powoda, podtrzymując wniosek o złożenie oryginału dokumentu.

/protokół rozprawy z dnia 22 maja 2018 r. – k. 290-291/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. jako członek (...) w dniu 22 stycznia 2015 r. wystąpiła o udzielenie pożyczki w kwocie 36.000,00 zł, poręczenia spłaty pożyczki mieli udzielić będący również członkami (...) J. K. i M. K.. Przywołane we wniosku okoliczności

odnośnie wysokości dochodu gospodarstwa domowego prowadzonego przez K. K. wraz z mężem J. K. uzasadniały przyznanie pożyczki przez (...). W dniu 23 lutego 2015 r. pomiędzy Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową (...) a K. K. została zawarta umowa pożyczki (kredyt konsumencki) nr (...) na kwotę 36.000,00 zł, z przeznaczeniem na dowolny cel konsumpcyjny. Umowa zawarta została na okres od dnia 23 lutego 2015 r. do dnia 23 listopada 2020 r. Pożyczka oprocentowana była według zmiennej stopy oprocentowania wynoszącej w dniu zawarcia umowy 12% w skali roku (odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP). Pożyczka została udzielona na 69 miesięcznych rat, płatnych w kwotach po 724,65 zł każda z rat. Data pierwszej spłaty zgodnie z harmonogramem została wyznaczona na dzień 23 marca 2015 r., kolejne raty miały być płacone do 23. dnia każdego kolejnego miesiąca. Oprocentowanie dla zadłużenia przeterminowanego zostało ustalane jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Za zobowiązania wynikające z tytułu kredytu konsumenckiego nr (...) poręczenia udzielili: J. K. (mąż) oraz M. K.. Ustanowione zostało również poręczenie wekslowe przez poręczycieli. Harmonogram spłaty pożyczki zawiera adnotację K. K., J. K. oraz M. K. odnośnie akceptacji planu spłaty. J. K. wyraził pisemną zgodę na zawarcie umowy pożyczki przez żonę. Kwota 36.000,00 zł została w dniu 23 lutego 2015 r. wpłacona przelewem zgodnie ze wskazaniem K. K. na rachunek w (...), a następnie przeznaczona głównie na spłaty zobowiązań względem różnych wierzycieli pożyczkobiorcy. Spłatę należności z tytułu umowy pożyczki (...) zaliczała według następującej kolejności: opłaty z tytułu kosztów ubezpieczenia, koszty windykacji, w tym opłaty za upomnienia i wezwania do zapłaty, pozostałe prowizje i opłaty, odsetki od kapitału przeterminowanego, kapitał przeterminowany, odsetki naliczone do dnia wpłaty i kapitał. Spłata całej kwoty zaciągniętej pożyczki zgodnie z Regulaminem wraz z należnymi odsetkami, opłatami i prowizjami powodowała wygaśnięcie umowy. (...) zastrzegła prawo do wypowiedzenia umowy z trzydziestodniowym terminem wypowiedzenia i postawienia po upływie okresu wypowiedzenia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłaci w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy pożyczkobiorca był obowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanej pożyczki wraz z odsetkami należnymi za okres korzystania z pożyczki.

/dowód: umowa pożyczki – k. 35-40, oświadczenia – k. 41-42, oświadczenie i podpis małżonka – k. 43, harmonogram spłaty pożyczki – k. 44-45, potwierdzenie przelewu na rzecz K. K. – k. 46-47, Regulamin udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich (...) – k. 65-101, uchwały (...) – k. 102-161, Statut (...) – k. 162-186, wniosek o przyznanie pożyczki – k. 271-276,

K. K. po kilku miesiącach zaprzestała regulowania zobowiązania wynikającego z umowy w terminach ustalonych w harmonogramie spłaty.

/dowód: wezwanie do zapłaty – k. 48, zawiadomienie poręczycieli – k. 49-50, rozliczenie wysokości zadłużenia – k. 62-64/

Pismem z dnia 7 września 2015 r. (...) skierowała do K. K. wezwanie do zapłaty kwoty 776,65 zł w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem podjęcia działań windykacji terenowej. W tym samym dniu (...) skierowała zawiadomienie do poręczyciela J. K. oraz poręczyciela M. K. informując, że na kwotę wymagalnego zadłużenia składa się zaległy kapitał w kwocie 398,96 zł, odsetki umowne w kwocie 289,46 zł, odsetki karne w wysokości 1,53 zł oraz koszty windykacji w kwocie 86,70 zł.

/dowód: wezwanie do zapłaty – k. 48, zawiadomienie poręczycieli – k. 49-50/

Następnie w dniu 25 września 2015 r. (...) skierowała do K. K. powtórne wezwanie do zapłaty kwoty 905,27 zł w terminie 7 dni od doręczenia wezwania. Ponadto w tym samym dniu skierowała ostateczne zawiadomienie o zadłużeniu do poręczycieli J. K. oraz M. K.. W wezwaniu do zapłaty i zawiadomieniach dla poręczycieli (...) poinformowała, że na kwotę zadłużenia 905,27 zł składa się zaległy kapitał w kwocie 543,42, odsetki umowne w kwocie 286,09 zł, odsetki karne w wysokości 0,76 zł oraz koszty windykacji w kwocie 75,00 zł. W przypadku

nieregulowania zadłużenia (...) zastrzegła możliwość wypowiedzenia umowy oraz postawienia całego zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności.

/dowód: wezwanie do zapłaty – k. 51, zawiadomienie poręczycieli – k. 52-55/

Wobec zaprzestania terminowej spłaty zobowiązania pismem z dnia 9 listopada 2015 r. (...) S.A., działając w imieniu (...), wypowiedział K. K. umowę pożyczki nr (...) z dnia 23 lutego 2015 r. Jednocześnie wezwał do dobrowolnej zapłaty kwoty zadłużenia tj. 1.602,32 zł w terminie 30 dni. Na kwotę zadłużenia 1.602,32 zł składał się zaległy kapitał w kwocie 958,28 zł, odsetki umowne w kwocie 559,65 zł, odsetki karne w wysokości 9,39 zł oraz koszty windykacji w kwocie 75,00 zł. Cała niespłacona część pożyczki wraz z należnymi odsetkami została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności z upływem 30 dni od dnia wysłania wypowiedzenia umowy. Pismo zostało wysłane 9 grudnia 2015 r., a doręczone K. K. w dniu 14 grudnia 2015 r. Zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy skierowano również do poręczycieli.

/dowód: umowa pożyczki – k. 35-40, wypowiedzenie umowy – k. 56, potwierdzenie odbioru – k. 60-61, zawiadomienia do poręczycieli o wypowiedzeniu umowy wraz z potwierdzeniami odbioru – k. 57-58, 59, 60-61/

W stan natychmiastowej wymagalności pożyczka została postawiona dnia 8 stycznia 2016 r., co skutkowało także wymagalnością odsetek karnych naliczanych od całego niespłaconego kapitału pożyczki. Zadłużenie z umowy nr (...) na dzień 8 stycznia 2016 r. obejmowało kwotę 32.742,88 zł, w tym kwota 686,37 zł stanowiła odsetki umowne, zaś na dzień 20 stycznia 2016 r. zaległości wobec (...) obejmowały kwotę 33.887,86 zł, z czego kwota 133,38 zł stanowiła odsetki umowne.

/dowód: umowa pożyczki – k. 35-40, oświadczenia – k. 41-42, oświadczenie i podpis małżonka – k. 43, harmonogram spłaty pożyczki – k. 44-45, potwierdzenie przelewu na rzecz K. K. – k. 46-47, Regulamin udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich (...) – k. 65-101, uchwały (...) – k. 102-161, Statut (...) – k. 162-186, rozliczenie wysokości zadłużenia – k. 62-64/

K. K. zmarła w dniu 27 lutego 2016 r. Spadek po K. K. na podstawie ustawy z dobrodziejstwem inwentarza nabyli mąż J. K., córka E. Z. i wnuk G. K. po 1/3 części każde z nich.

/dowód: odpis aktu zgonu – k. 194, zarejestrowany akt poświadczenia dziedziczenia – k. 202-203/

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i restrukturyzacyjnych postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2016 r. ogłosił upadłość Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) z siedzibą w W..

/dowód: postanowienie w przedmiocie ogłoszenia upadłości – k. 14-15, 32-33/

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o przywołane dowody z dokumentów złożone do akt sprawy.

Pozwani J. K., E. Z. i G. K. nie kwestionowali przedłożonego przez powoda rozliczenia wysokości zadłużenia. Zakwestionowali jedynie fakt udzielenia K. K. pożyczki w tak wysokiej kwocie, wnosząc o zobowiązanie pełnomocnika powoda do złożenia oryginałów dokumentów potwierdzających udzielenie pożyczki.

Zgodnie z treścią art. 129 § 1 k.p.c. strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. Jednakże zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (art. 129 § 2 k.p.c.).

Celem wskazanej regulacji jest odformalizowanie postępowania cywilnego przez racjonalizację obowiązku dołączania do akt sprawy dokumentów oryginalnych lub ich odpisów notarialnych, w związku z czym wprowadzono powyższą

możliwość uwierzytelniania dokumentów przez adwokatów, radców prawnych, radców Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej oraz rzeczników patentowych.

Obowiązek przedłożenia oryginału dokumentu (art. 129 k.p.c.) powstaje automatycznie z chwilą zgłoszenia przez stronę takiego żądania, bez potrzeby wydawania przez sąd jakiegokolwiek rozstrzygnięcia w tym przedmiocie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 marca 2005 r., III CK 109/04, niepubl.). Nieprzedstawienie oryginału dokumentu, jak również jego przedstawienie w czasie uniemożliwiającym przeciwnikowi zapoznanie się z jego treścią, podlega ocenie sądu w oparciu o regulację art. 233 § 2 k.p.c.

Termin złożenia oryginału dokumentu ma zapewniać stronie żądającej tego możliwość zapoznania się ze złożonym oryginałem. W razie niepodporządkowania się żądaniu przeciwnika sąd będzie musiał dokonać oceny dowodów, posługując się treścią odpisu dokumentu. Brak dostarczenia oryginału dokumentu nie jest bowiem obwarowany żadnymi sankcjami. Wobec braku odpisu dokumentu lub odmowy jego złożenia ma zastosowanie art. 233 § 2 (por. J. Bodio, Komentarz aktualizowany do art. 129 Kodeksu postępowania cywilnego, [w:] Jakubecki A. (red.), Bodio J., Demendecki T., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-729, opubl. LEX/el., 2018, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 5 czerwca 2014 r., I ACa 150/14, LEX nr 1480398).

Sąd powinien zatem ocenić, jakie znaczenie należy nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu, uwzględniając również dyrektywy wynikające z art. 3 k.p.c. Z zaniechaniem złożenia oryginału dokumentu nie można automatycznie wiązać utraty przez odpis dokumentu waloru dokumentu i dowodu w sprawie. Od momentu zaopatrzenia kserokopii w oświadczenie o jej zgodności z oryginałem kserokopia jest bowiem dokumentem świadczącym o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2010 r., III CSK 119/09, LEX nr 852564, E. Stefańska, Komentarz do art. 129 Kodeksu postępowania cywilnego, [w:] Manowska M. (red.), Adamczuk A., Prus P., Radwan M., Sieńko M., Stefańska E., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Art. 1-505(38), opubl. WK, 2015).

Jednakże, jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, sąd na wniosek strony albo z urzędu zażąda od strony składającej odpis dokumentu przedłożenia oryginału tego dokumentu (art. 129 § 4 k.p.c.). Okolicznościami uzasadniającymi żądanie złożenia oryginału dokumentu przez stronę będą w szczególności powzięta przez sąd wątpliwość co do jego autentyczności bądź fakt zgłoszenia przez przeciwnika strony takiego umotywowanego zarzutu (zob.: E. Stefańska, Komentarz do art. 129 Kodeksu postępowania cywilnego, [w:] Manowska M. (red.), Adamczuk A., Prus P., Radwan M., Sieńko M., Stefańska E., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Art. 1-505(38), opubl. WK, 2015).

Przedstawiona przez powoda kopia umowy pożyczki nr (...) z dnia 23 lutego 2015 r. została złożona w odpisie poświadczonym za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika powoda. Zawiera podpisy obu stron umowy, jak również podpisy poręczycieli J. K. oraz M. K.. Oświadczenia poręczycieli również zostały przez nich podpisane, a dokumenty te także zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika strony powodowej. W związku z czym nie było wątpliwości co do wiarygodności tychże dokumentów. Wniosek pełnomocnika pozwanych o złożenie oryginałów dokumentów nie został należycie umotywowany. Wskazywał on jedynie na fakt udzielenia pozwanej K. K., osobie która osiągała dochody z niewielkiej emerytury, pożyczki w kwocie kilkudziesięciu tysięcy złotych. Nie mogło to być jednak wystarczającym zarzutem do powzięcia przez sąd wątpliwości co do autentyczności złożonych dokumentów, tym bardziej, że sami pozwani również nie podnosili zarzutu dotyczącego wysokości zobowiązania, czy też w ogóle istnienia samego zadłużenia czy braku poręczenia umowy pożyczki. Pozwani nie kwestionowali autentyczności podpisów złożonych na dokumentach, których odpisy zostały przedłożone przez stronę powodową.

Ponadto należy zauważyć, że K. K., jak również pozwanego J. K., jako członków (...), wiązały nie tylko postanowienia samej umowy pożyczki, ale także postanowienia regulaminu (...) będącego integralną częścią umowy, Statutu (...) oraz uchwał organów statutowych (...).

Nie ulega również wątpliwości, że pożyczkobiorca zaprzestał dokonywać spłaty pożyczki na zasadach określonych przez strony umowy, czego pozwani nie kwestionowali, co skutkowało wypowiedzeniem umowy przez pożyczkodawcę dokonane w oparciu o łączące strony regulacje umowne oraz postawienia całego zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności. Należy zauważyć, że wysokość dochodzonych przez stronę powodową należności znajduje potwierdzenie w przedłożonych dokumentach rozliczeniowych dotyczących przedmiotowej umowy, należności dochodzone przez powoda wynikają z ustaleń umownych stron, w tym także w ustaleniach umownych stron znajdują podstawę dochodzone należności odsetkowe, czy koszty działań windykacyjnych. Wskazać należy, że ustalone odsetki za korzystanie z kapitału, jak również odsetki za opóźnienie, nie przekraczały wysokości odsetek maksymalnych określonych w przepisie art. 359 § 2¹ k.c.

Pozwani nie zakwestionowali dokonanego przez stronę powodową rozliczenia zadłużenia z tytułu pożyczki. W tym stanie rzeczy należało uznać za milcząco przyznane, w myśl przepisu art. 230 k.p.c., twierdzenia strony powodowej odnośnie wysokości dokonanej przez pożyczkobiorcę spłaty, wysokości kwoty pozostałej do zapłaty, a także wysokości odsetek naliczanych od poszczególnych składników roszczenia wskazanych przez powoda. Twierdzenia te zostały szczegółowo uzasadnione poprzez przedstawienie rozliczenia należności uiszczonych oraz nadal wymagalnych, co nie było kwestionowane przez pozwanych.

Z kolei trudna sytuacja materialna pozwanych jako spadkobierców pożyczkobiorcy w żaden sposób nie może wpłynąć za zakres zobowiązania względem powoda z przedmiotowego stosunku umownego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 § 1 k.c.).

W ujęciu kodeksu cywilnego umowa pożyczki jest umową darmą (grzecznościową). Umowa ta może jednak zostać zawarta także pod tytułem odpłatnym. W tym przypadku świadczenie biorącego pożyczkę polega zwykle na zapłacie odsetek (art. 359 k.c.).

Należy zauważyć, że pożyczkobiorca był konsumentem w rozumieniu przepisu art. 22¹ k.c., co zobowiązywało sąd do dokonania oceny przedmiotowego roszczenia również w świetle przepisów o ochronie konsumentów.

Dokonując analizy postanowień łączącego strony stosunku umownego zawartego w ramach członkostwa w powodowej (...) w świetle zgodności zawartej umowy z prawem i zasadami współżycia społecznego, w ocenie sądu brak dostatecznych podstaw do przyjęcia, że wskazana umowa jest nieważna w całości lub w części. W szczególności należy zauważyć, że postanowienia określające wysokość oprocentowania i wysokość opłaty operacyjnej nie naruszały przepisów prawa, w tym przepisu art. 359 § 2¹ k.c., ani obowiązujących w dacie zawarcia umowy przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2011.126.715 z późn. zm.). Pozwani nie podnosili zresztą takich zarzutów.

Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Nie ulega wątpliwości, że powoda i K. K. łączyła umowa pożyczki, na mocy której otrzymała ustaloną sumę pieniędzy. K. K. jako pożyczkobiorca zobowiązała się zwrócić pobrane pieniądze wraz z należnymi odsetkami na warunkach określonych umową i regulaminem. Zobowiązania obu stron przedmiotowej umowy pożyczki zostały określone przez same strony zgodnie z przewidzianą w art. 353¹ k.c. zasadą swobody umów. Pożyczkobiorca zobowiązał się do

zwrotu kapitału pożyczki oraz odsetek ustalonych na podstawie postanowień umownych oraz regulacji wynikającej z regulaminu, a także do zwrotu powstałych kosztów. Pożyczkobiorca nie wywiązał się w pełni z tego obowiązku.

W toku niniejszego postępowania ogłoszono upadłość Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...), w konsekwencji sąd na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie ze skutkiem od dnia ogłoszenia upadłości. Następnie postępowanie było kontynuowane z udziałem Syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) w upadłości z siedzibą w W..

Należy zauważyć, że jeżeli ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku upadłego, postępowania sądowe i administracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i dalej prowadzone jedynie przez syndyka lub przeciwko niemu, a ten prowadzić będzie je we własnym imieniu, lecz na rzecz upadłego (art. 144 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz.U.2015.233)).

W postępowaniach dotyczących masy upadłości, do której niewątpliwie wchodzi wierzytelności przysługujące upadłemu w stosunku do osób trzecich, stroną postępowania jest syndyk, a nie upadły reprezentowany przez syndyka. Syndyk jest stroną w znaczeniu formalnym (procesowym), tzn. działa w postępowaniu we własnym imieniu. Natomiast stroną w znaczeniu materialnym, pomimo ogłoszenia upadłości, pozostaje upadły, on bowiem jest podmiotem stosunku prawnego, na tle którego wyniknął spór. Prowadzenie sporu przez syndyka odbywa się więc na rzecz upadłego i to syndykowi przysługuje legitymacja do występowania w tych postępowaniach.

Przepis art. 366 § 1 k.c. wskazuje, że kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników). Aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani (art. 366 § 2 k.c.). W konsekwencji w oparciu o regulację wynikającą z art. 366 i następnym k.c., wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, kilku z nich lub każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników solidarnych zwalnia pozostałych. Od wyboru wierzyciela zależy, czy wnieść powództwo wobec wszystkich dłużników solidarnych, czy też wobec niektórych z nich, czy też wyłącznie wobec jednego z nich, a nadto w jakim zakresie żądać spełnienia świadczenia, tj. czy w całości czy tylko w części. Uprawnienie wierzyciela do wyboru dłużnika, który ma spełnić świadczenie w całości lub części nie podlega ograniczeniom i nie może być kwestionowane przez żadnego z dłużników solidarnych, rozciąga się również na postępowanie egzekucyjne. Jeżeli którykolwiek z dłużników solidarnych spełni całe świadczenie, wówczas wierzyciel nie ma już prawa domagać się spełnienia tego świadczenia od pozostałych dłużników. Z kolei w razie częściowego wykonania zobowiązania, wierzyciel może się domagać spełnienia świadczenia tylko w pozostałej części. Zobowiązany solidarnie nie może podnosić zarzutu, że uprawniony nie pozwał wszystkich współdłużników, nie może również podnosić zarzutów ze stosunku wewnętrznego, jaki łączy współdłużników. Zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej (art. 369 k.c.). Jeżeli kilka osób zaciągnęło zobowiązanie dotyczące ich wspólnego mienia, są one zobowiązane solidarnie, chyba że umówiono się inaczej (art. 370 k.c.).

Zgodnie z treścią art. 922 § 1 k.c. prawa i obowiązki majątkowe zmarłego przechodzą z chwilą jego śmierci na jedną lub kilka osób stosownie do przepisów księgi czwartej kodeksu cywilnego. Do chwili przyjęcia spadku spadkobierca ponosi odpowiedzialność za długi spadkowe tylko ze spadku. Od chwili przyjęcia spadku ponosi odpowiedzialność za te długi z całego swego majątku (art. 1030 k.c.). Na podstawie zaś art. 1031 k.c. w razie prostego przyjęcia spadku spadkobierca ponosi odpowiedzialność za długi spadkowe bez ograniczenia (§ 1). W razie przyjęcia spadku z dobrodziejstwem inwentarza spadkobierca ponosi odpowiedzialność za długi spadkowe tylko do wartości ustalonego w wykazie inwentarza albo spisie inwentarza stanu czynnego spadku. Powyższe ograniczenie odpowiedzialności odpada, jeżeli spadkobierca podstępnie pominął w wykazie inwentarza lub podstępnie nie podał do spisu inwentarza przedmiotów należących do spadku lub przedmiotów zapisów windykacyjnych albo podstępnie uwzględnił w wykazie inwentarza lub podstępnie podał do spisu inwentarza nieistniejące długi. (§ 2).

Następstwo prawne po osobie zmarłej wynikające z nabycia spadku ma charakter sukcesji uniwersalnej, jest to następstwo pod tytułem ogólnym, spadkobierca na mocy jednego zdarzenia, jakim jest otwarcie spadku, wstępuje w ogół praw i obowiązków osoby zmarłej (spadkodawcy). Otwarcie spadku następuje zawsze w chwili śmierci osoby fizycznej, z tą też chwilą spadkobierca nabywa spadek.

Z chwilą otwarcia spadku określone prawa i obowiązki wchodzi do majątku spadkobierców (art. 925 k.c.), stając się prawami i obowiązkami tych osób. Następstwo to, zapewniając kontynuowanie stosunków majątkowych osoby fizycznej po jej śmierci, jednocześnie służy bezpieczeństwu obrotu cywilnoprawnego, a tym samym stanowi także zabezpieczenie interesów osób trzecich, w szczególności wierzycieli osoby zmarłej. Spadek natomiast stanowi ogół praw i obowiązków majątkowych zmarłego o charakterze cywilnoprawnym (art. 922 § 1 k.c.). Pojęciem następstwa prawnego obejmuje się cywilnoprawne prawa i obowiązki o charakterze majątkowym, niemajątkowe bowiem wygasają z chwilą śmierci ich podmiotu, na nikogo więc przejść nie mogą. Na podstawie art. 922 § 1 k.c. obowiązki majątkowe zmarłego przechodzą na spadkobierców, obciążają aktywa tworzące spadek, rodzą po stronie spadkobierców zmarłego obowiązek ich uregulowania. Obowiązki majątkowe pożyczkobiorczyni K. K. wynikające z zawartej w dniu 23 lutego 2015 r. umowy pożyczki nr (...) przeszły zatem na pozwanych jako spadkobierców zmarłego pożyczkobiorcy. Spadkobierca wstępuje bowiem w sytuację prawną zmarłego, w drodze sukcesji uniwersalnej na spadkobiercę przechodzi ogół praw i obowiązków majątkowych zmarłego i od chwili otwarcia spadku następcą prawny spadkodawcy ponosi osobistą odpowiedzialność za długi spadkowe.

Zgodnie z art. 1030 zd. 2 k.c. od chwili przyjęcia spadku spadkobierca ponosi odpowiedzialność za długi spadkowe z całego swojego majątku. Spadek jako odrębna masa majątkowa przestaje istnieć, staje się składnikiem majątku osobistego spadkobiercy. Spadkobierca wprawdzie ponosi odpowiedzialność całym swoim majątkiem za długi spadkowe, ale na zakres tej odpowiedzialności ma wpływ sposób przyjęcia spadku. W razie przyjęcia spadku z dobrodziejstwem inwentarza odpowiedzialność ta jest ograniczona do wysokości wartości aktywów spadku. Taka sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie. Pozwani nabyli spadek z dobrodziejstwem inwentarza, ponoszą zatem odpowiedzialność za długi spadkowe tylko do wartości ustalonego w wykazie inwentarza albo spisie inwentarza stanu czynnego spadku (art. 1031 § 2 zd. 1 k.c.). Odpowiedzialność ta jest więc ograniczona do ustalonej wysokości, ograniczenie to nie ma natomiast znaczenia przy określaniu czym spadkobierca odpowiada. Jako dłużnik osobisty zawsze odpowiada całym swoim majątkiem, ale z jej ograniczeniem do wysokości stanu czynnego spadku. Ustalenie, czy istnieje wchodzący w skład spadku majątek pozwalający na zaspokojenie przypadającej od dłużnika należności, należy do postępowania egzekucyjnego.

Odpowiedzialność pozwanych za zapłatę należności dochodzonych przez stronę powodową jest solidarna. Zgodnie z przepisem art. 1034 § 1 k.c. do chwili działu spadku spadkobiercy ponoszą solidarną odpowiedzialność za długi spadkowe.

Należało ponadto zauważyć, że pozwany J. K. udzielił poręczenia za spłatę zobowiązania przez pożyczkobiorcę.

Przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Oświadczenie poręczyciela powinno być pod rygorem nieważności złożone na piśmie (art. 876 k.c.).

O zakresie zobowiązania poręczyciela rozstrzyga każdorazowy zakres zobowiązania dłużnika (art. 879 § 1 k.c.). W braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny (art. 881 k.c.).

Nie zasługiwał na uwzględnienie podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia roszczenia.

Nie ulega wątpliwości, że roszczenie powoda jako roszczenie majątkowe podlega przedawnieniu. Zgodnie z art. 117 § 1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu; po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Skutek przedawnienia następuje po upływie określonego terminu (zob. art. 118 k.c.) i polega na tym, że wprawdzie roszczenie istnieje nadal, ale ten, przeciwko komu ono jest skierowane, może uchylić się od jego zaspokojenia. Osoba, przeciwko której przysługuje roszczenie może zatem bez ujemnych konsekwencji prawnych odmówić podjęcia zachowania, do którego jest zobowiązana. Sam upływ terminu przedawnienia nie wyklucza ani dobrowolnego spełnienia świadczenia przez zobowiązanego, ani wszczęcia procesu przez uprawnionego, ani wydania wyroku zasądającego, jeżeli pozwany nie powoła się na przedawnienie. Dopiero jeżeli zobowiązany podniesie w procesie zarzut przedawnienia, powództwo musi ulec oddaleniu. Nawet prawomocne oddalenie powództwa ze względu na przedawnienie nie zmienia jednak tego, iż nadal istnieje roszczenie w postaci naturalnej, do którego ma zastosowanie art. 411 pkt 3 k.c. Podniesienie zarzutu przedawnienia w procesie polega na odmowie zaspokojenia dochodzonego pozewem roszczenia z powołaniem się na przedawnienie bez konieczności wskazywania właściwego przepisu ustalającego termin przedawnienia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 lutego 2007 r., IV CSK 1/07, niepubl.).

Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 k.c.).

W konkretnych okolicznościach niniejszej sprawy znajdował zastosowanie trzyletni termin przedawnienia związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Należności z zaciągniętego przez pożyczkobiorcę zobowiązania stały się wymagalne w styczniu 2016 r., zatem dopiero po upływie 3 lat roszczenie wierzyciela uległoby przedawnieniu.

Należy jednak zauważyć, że zgodnie z przepisem art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się: przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje; przez wszczęcie mediacji. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo; w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 1 i 2 k.c.).

Wnosząc pozew w przedmiotowej sprawie w dniu 20 stycznia 2016 r., powód przerwał bieg terminu przedawnienia. Złożenie pozwu nastąpiło bezpośrednio po powstaniu wymagalności zobowiązania.

Z tych względów, uznając zasadność dochodzonego przez stronę powodową roszczenia, w oparciu o przywołane przepisy, sąd zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda całą żadaną w pozwie kwotę.

O odsetkach za opóźnienie w spełnieniu zasądzonego świadczenia pieniężnego sąd orzekł w oparciu o przepis art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c., mając na uwadze również łączące strony regulacje umowne.

W sytuacji, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Wysokość należnych odsetek została ustalona przez strony umowy pożyczki, zatem odsetki należą się w wynikającej z postanowień umownych wysokości nieprzekraczającej wysokości odsetek maksymalnych, od dnia 1 stycznia 2016 r. w wysokości nieprzekraczającej odsetek maksymalnych za opóźnienie. Od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Zgodnie z postanowieniami umowy powód był uprawniony do naliczania umownych odsetek kapitałowych, a od należności przeterminowanych był uprawniony pobierać umowne odsetki w wysokości odsetek maksymalnych wynoszących czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Z tych względów w oparciu o przywołane przepisy sąd orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

Zgodnie z art. 319 k.p.c., jeżeli pozwany ponosi odpowiedzialność z określonych przedmiotów majątkowych albo do wysokości ich wartości, sąd może, nie wymieniając tych przedmiotów ani ich wartości, uwzględnić

powództwo zastrzegając pozwanemu prawo do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności. Wobec nabycia przez pozwanych spadku po K. K. z dobrodziejstwem inwentarza, na podstawie wskazanego przepisu sąd dokonał stosownego zastrzeżenia, że pozwani mają prawo powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczoną odpowiedzialność wynikającą z nabycia spadku po K. K. z dobrodziejstwem inwentarza.

Pozwani nie są jedynymi osobami obowiązanyymi do spłaty. Z uwagi na fakt, że wobec M. K. uprawomocnił się nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany w sprawie I Nc 1667/17 zmieniony postanowieniem wydanym w niniejszej sprawie w dniu 5 marca 2018 r., nakaz ten wobec M. K. ma skutki prawomocnego wyroku (art. 504 § 2 k.p.c.), sąd poczynił stosowne ustalenie w punkcie 3. wyroku.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.).

Wnosząc przedmiotowy pozew, powód uiścił opłatę sądową od pozwu w kwocie 1.695,00 zł oraz poniósł wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 4.800,00 zł, uiścił opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, uiścił także opłatę manipulacyjną dla dostawcy usług płatności w elektronicznym postępowaniu upominawczym w kwocie 4,24 zł, co stanowi łącznie kwotę 6.516,25 zł.

W konsekwencji sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda poniesione faktycznie przez powoda koszty procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c., ustalając koszty zastępstwa procesowego w oparciu o przepis § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) w brzmieniu sprzed 27 października 2016 r. w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 1667), w sprawach wszczętych w okresie od 1 stycznia 2016 r. do 27 października 2016 r. stawki minimalne wynosiły przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 10.000 zł do 50.000 zł – 4.800 zł, natomiast w postępowaniu upominawczym stawka ta ulegała obniżeniu do 75%.

Okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniały zastosowania przez sąd w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu regulacji przewidzianej w przepisie art. 102 k.p.c. Pozwani nie przytoczyli szczególnie uzasadnionych okoliczności, które mogłyby uzasadniać skorzystanie przez sąd z możliwości zastosowania regulacji art. 102 k.p.c.